

Midnattsropet

Nr 16 - 1974 - årg. 14 - pris kr. 1:80

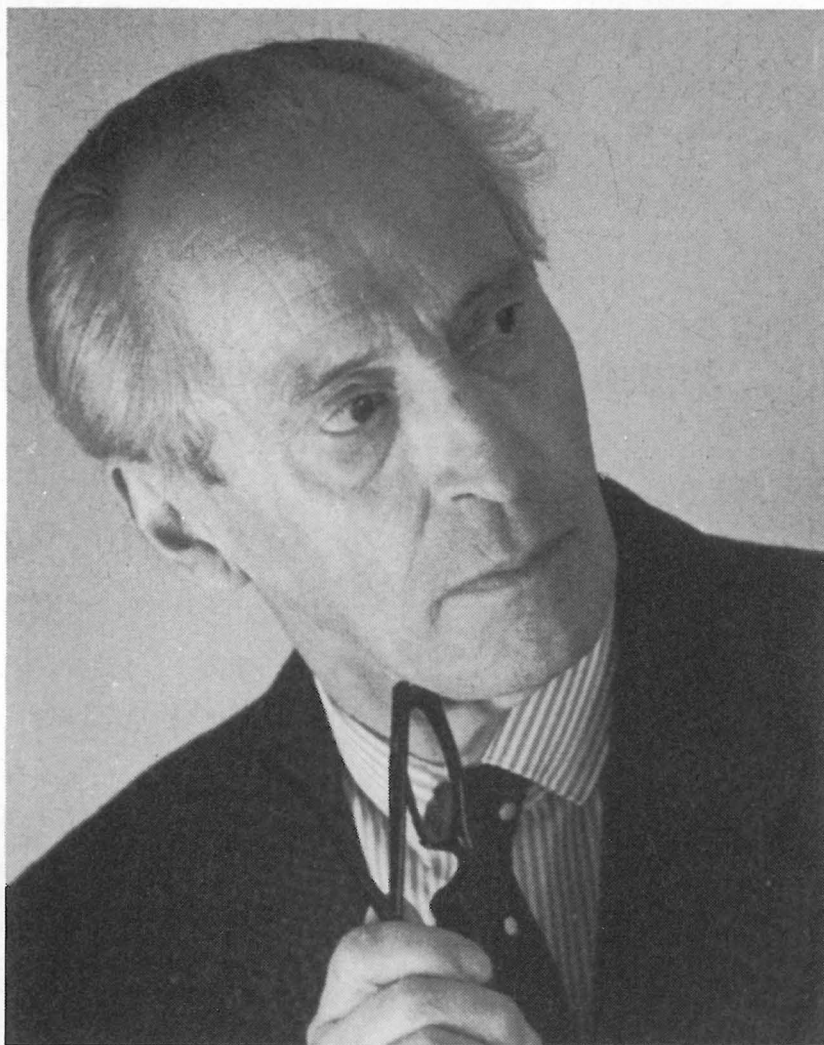
Maranata • Du vår Herre kom!

**Vår tid
behöver
själavårdare** Se sid. 4

**Ungdomar!
Bibel- och arbets-
skola 19/10—24/11
Gamla Bro Sthlm**

se sid. 15

Tidning konku då Ar tilläm

Egendomsgemenskap stred mot den mänskliga naturen, förklarade en pastor för Artur Lindfors, då denne började undra över de sociala orättvisorna. Icke desto mindre beslöt sig Artur Lindfors för att för sin del börja tillämpa de bibliskt socialistiska idealen inom det kapitalistiska systemet. Det blev en våldsam reaktion. Artur Lindfors var nämligen fri företagare.

— För första gången har jag hört någon lägga ut Apg. 2 precis som det står i bibeln!

Artur Lindfors, bosatt i Boliden men med i Maranatagruppen i Skellefteå förklarade sig efter en av de bibelstudier, som Arne Imsen höll i Malmköpingsveckan i år.

Apg. 2 handlade om den första pingstdagen. Lärjungarna var samlade uppe i den övre salen i bön. Anden föll och alla började tala olika tungomål. Petrus trädde fram för folket och började lägga ut skriften, så att folket träffades i sina hjärtan och börja-

de att fråga efter frälsning. Resultatet av pingstdagens karismatiska väckelse blev att de som trodde slöt sig tillsammans och hade allting gemensamt, de sålde vad de ägde och delade med sig åt alla som behövde.

— Jag är född och fostrad i Fosterlands-Stiftelsens miljö och har haft med Gud att göra i hela mitt liv. Ändå vet jag inte om jag är frälst nu ens. Vill vi inte betala detta pris, som bibeln så klart ställer fram i Apg. 2, fruktar jag att vår lovsång är en falsk lovsång. Och Apg. 2 är sannerligen inte så lätt att få in i våra arma hjärtan.

— Jag frågade en gång en predikant beträffande tillämpningen av egendoms-gemenskap i vår tid. Det stred mot den mänskliga naturen, förklarade han, men i förföljelsetider kunde det tillämpas. Så lätt avfärdade han denna tanke.

— Men menar man, att denna tanke strider mot den mänskliga naturen och mot det mänskliga förnuftet, då borde vi alla ta konsekvenserna av det och bli ateister.

— Och visst strider det mot den mänskliga naturen i en mening, ty vad är evangelium och talet om korset för något annat än en dårskap för dem som går förlorade. Men för oss som bliva frälsta är det en Guds kraft, och Guds dårskap är visare än människors och Guds svaghet är starkare än människors.

— Jag var en tid engagerad i Broderskapsrörelsen och det socialdemokratiska partiet. Med i samma grupp var samtidigt en känd präst. Vid ett tillfälle föreslog jag då, att vi inom gruppen skulle gå ett steg längre än vanligt och börja tillämpa en verkligt radikal social utjämning efter Nya Testamentets principer. Men se, då stötte jag på motstånd och det höjdes väldiga pro-

Garna gjorde spe och renterna rasade ur Lindfors började a biblisk socialism

tester. Det ville den gode prästen inte vara med om. Jag höll i varje fall ett föredrag om evangeliets sociala konsekvenser, men någon populär föredragshållare blev jag aldrig i Broderskapsrörelsen.

Produktionsmedlen gemensamma

— Jag har studerat Apostlagärningarna 2, men jag tror att man gjorde ett fel då, att man inte även hade produktionsmedlen gemensamma. I bibeln talades det bara om att man sålde allt vad man ägde och lade betalningen för apostlarnas fötter, ingenting mer. Om nu det berodde på, att man väntade Jesu tillkommelse så intensivt, vet jag inte.

— Jag tror att de kapitalistiska produktions- och distributionsförfarings-sätten också är av ondo. Låt oss se bara på den litteratur, som produceras idag och som enligt min mening har alldeles för hög avans. Överskottet går till missionen, säger man, men det är knappast något hållbart argument.

— Tidigt kom jag själv att brottas med de här problemen. Jag tänkte, att skulle inte också de sociala frågorna kunna avgöras efter kristna principer. Det ledde till att jag sökte finna en väg att inom det kapitalistiska systemet vara sann kommunist.

— Det här hände sig i Tidaholm under kriget, och jag var på den tiden fotograf och drev en liten firma i staden. Jag greps då så starkt av tanken på jämlikhet, att jag började att tänka över, om inte min inkomst av firman mera borde kunna bringas i nivå med en vanlig arbetares normalinkomst. Jag tog reda på genomsnittslönen för en arbetare och började fundera ut hur

jag skulle gå tillväga. Det blev fråga om att omkalkylera samtliga priser, jag höll.

— Jag hade ett tidtagarur, och med det fick jag exakt den tid varje litet moment tog. Utifrån det beräknade jag sedan den verkliga arbetskostnaden. Det resulterade i att jag fick en helt ny prislista. Det som skulle ha kostat 5:— levererade jag för 2:40, men samtidigt kom det som jag tidigare tagit 25 öre för att kosta 85 öre.

— Jag bjöd ut mina tjänster efter den nya prislistan och satte samtidigt in en annons i lokaltidningen, där jag förklarade vad som var orsaken till mitt handlande. I annonsen inbjöd jag både kunder och konkurrenter att komma och gå igenom alla räkenskaper och kontrollera.

Häftig debatt

— Det hela fick ett våldsamt mottagande och följdes av en häftig debatt i de mest oväntade läger. En av de största konkurrenterna blev topp tunnor rasande, berättades det. Facktidskriften, Svensk Fotografisk Tidskrift, skrev och gjorde spe och menade att det var ett reklamtrick. Det var dock inget trick utan blodigt allvar. Ända upp till Svenska Dagbladet nådde nyheten. Det var signaturen Cello, som skrev ett rätt långt stycke. Han slutade sin artikel med orden: "Egentligen borde alla fara till Tidaholm och fotografera sig hos Artur Lindfors".

— Det var ingen som förstod min tanke bakom, inte ens pastorn i den missionsförsamling jag var med i då. Han sade väl inte att det var alldeles galet, men han tyckte att jag skulle vänta med att genomföra mina planer tills åtminstone efter kriget. Det var lite väl riskfullt vid den tidpunkten, menade han.

Att Artur Lindfors inte kom att bli någonting annat än fotograf hade också sin särskilda historia. Ursprungligen hade han nämligen tänkt att bli präst. Med de planerna kom han 1923 uppifrån Norrland ner till Katrineholm för att studera. Han fick dock inte möjligheter att gå i skola där mer än en termin.

Artur Lindfors ändrade sig, tog i stället en realskolekurs och läste så mycket, att han trodde att han skulle komma in vid sista årskursen på Johannelunds Teologiska Institut i Bromma. När tillfället kom, saknades dock 800:— som behövdes, en summa som på den tiden ingenstans stod att uppbringa. Så därför kom Artur Lindfors inte ens att hamna på Johannelund utan fick nöja sig med att så småningom bli fotograf.

Inte förrän 1970 döptes Artur Lindfors genom nedsänkning efter ett liv med många omvägar. Det skedde i en missionskyrka i Boliden. Vid dopet förklarade han dock att han inte ämnade ansluta sig till Svenska Missionsförbundet, eftersom han inte delade deras uppfattning i synen på det ekumeniska engagemanget. Kyrkornas Världsråd var inte en organisation, som kunde finna stöd för sin existens i bibeln. Svenska Missionsförbundet var likväl avslutet och hade därmed dömt sig självt.

Med Maranata kom Artur Lindfors i kontakt genom tältmötena i Sörböle. Det var Folke Nilsson som talade där, och varje ord var som en personlig hälsning från Gud, berättade Artur Lindfors. Dessförinnan för några år sedan hade han dock sett en kort sekvens i ett TV-program, vilket ledde till att han förstod att Maranata måste vara ett verk av Gud.

— Skall jag vara kristen finns det nu för mig ingen annan väg än Maranata!

Arne Imsen i Malmköping:

— Nu behöver vi själavårdare!

Referat från ett bibelstudium

□ Det är lättare för Gud att bota en lam än att ta ut en själavårdare, sade Arne Imsen på ett bibelstudium under Malmköpingsveckan. Han fortsatte. Den som skall gå in för själavård måste säga nej till sig själv och är inte längre sin egen. Han måste älska människorna som Jesus gjorde och sedan följa dem i deras kamp.

Ämnet som Arne Imsen behandlade gällde tillämpningen av Apostlagärningarna i vår tid. Vill vi ha en apostolisk väckelse, måste vi också gå in på de villkor som apostlarna levde under. Det betyder idag en helt annan livsstil.

— Apg. kap. 2 sönderfaller i tre delar: först i en karismatisk del, sedan i en teologisk del och sist i en social-etisk del. Allt som sker i Apostlagärningarna härleder sig ur samma källa. Uttrycksmedlen är dock olika beroende på i vilken riktning Anden vänder sig. I den *karismatiska delen*, som börjar med tungotalet, handlar det om det uttrycksmedel Gud ger oss för att vi skall kunna kommunicera uppåt. Det tungotalet lyfte fram i Apg. var Guds dråpliga gärningar; det var alltså ett nytt sätt att tillbedja.

Då det gäller våra kommunikationer i horisontellt läge, kommer profetian in. Vi tillhör ett sammanhang och är inte en isolerad företeelse. Målsättningen gäller församlingens uppbyggelse, därför att det största är inte individens frälsning, utan församlingens. Vi måste således befrias från alla tankar om självförverkligande. Vittnena skall inte fungera i *stället för* församlingen, utan *med* församlingen.

— Den karismatiska delen i Apg. 2 avslöses av den *teologiska*. Nådegåvorna gör

inte undervisningen överflödig. Tvärtom gör de undervisningen nödvändig. Det är inte meningen att nådegåvorna skall leda församlingen. För det ändamålet har Gud i församlingen satt tjänsterna, apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare, och varje tjänst är en del av Kristus.

— Vi bör nog vara glada att vi inte fått mer mirakelväckelse än vi fått, för det skulle säkert ha gjort oss mer ont än gott. De människor som kommer in i ett sådant spänningsfält måste ju även få verklig själavård. Gåvornas bruk måste ha med sig goda själavårdare. Det är inte bara fråga om att frigöra krafterna; människorna måste också kunna få ledning.

— Det är lättare för Gud att bota en lam än att ta ut en själavårdare. Den som skall gå in för själavård måste nämligen säga nej till sig själv, och är inte längre sin egen. Han måste älska människorna som Jesus gjorde och sedan följa dem i deras kamp. Vi kan lära av Paulus, ty offentligen, hemma i husen och var och en särskild förmanade han oavslåtligen.

— Det var för denna uppgift som Paulus också avskilde äldstebröder. De skulle i sin tur undervisa andra. Han tog dem var och en enskild och samtalade med dem. Han visste nämligen att de var speciellt utsatta för satans attacker. När han sedan lämnade dem och inte längre kunde vaka över vad som skedde, skulle de vara väl förberedda.

Vad vi behöver är äldstebröder som kan lotsa människorna framåt, och som är så förkrossade att de upphört att räkna med sig själva, utan i alla stycken söker Guds ledning.

— Där den undergörande kraften är manifestad behövs mycken undervisning.

Idag är många av dem som är villiga att ta emot nådegåvor dock redo att fransäga sig all undervisning. "Anden undervisar oss", säger man. Så spelar man ut nådegåvorna mot undervisningen. Men det ena följer ju på det andra och tillsammans kompletterar de varandra. De karismatiska gåvorna skapar den rätta atmosfären för undervisning. Resultatet av undervisningen är sedan i ett stadium under och i ett annat vård.

— När inte detta finns är människorna också så tomma. Man söker då i stället kompensera detta med tekniska hjälpmedel eller med liturgi. Man anammar en mängd idéer och impulser, söker efter skönhetsupplevelser i konst och musik eller ger sig hän i etisk indignation, och tror sig t.o.m. på det viset kunna förändra samhället. Då försöker man dock att göra något som inte ens Jesus försökte sig på.

— Den som vill följa Lammet måste räkna med att utsättas för makternas angrepp. Vi behöver kanske inte vara rädda för fysisk förföljelse. Skökoväsendet har dock andra medel: det kan psyka dig ner.

— Var skökoväsendet tydligast kommer till uttryck är i den kristnes förhållande till staten. De samfund som lierat sig med staten är mer hedniska och farliga än själva staten. De är nämligen korrumperade och talar alldeles för många språk. Vi älskar dock alla kristna; det är systemen vi tar avstånd ifrån.

— Det budskap som riktar sig till de kristna idag är alltså att gå ut till Honom utanför lägret. Det är bättre att stå ensam än att alliera sig med ett maktblock, som med matematisk säkerhet rör sig emot Babel.

Manifestet om den falska kyrkans innebörd, metoder och mål

Förmedlat av Artur Lindfors

Sedan lång tid är det vanligt att viktiga teologiska dokument offentliggöres på *latin*. Detta är så bra: dels kan det högre prästerskapet över hela världen förstå det, dels behöver ej det vanliga kyrkfolket oroas, utan kan på ett lugnande sätt informeras av oss.

Trots latinets obestridda fördelar på ovannämnda sätt, har dock en kättare funnit det angeläget att sammanfattningsvis, på levande språk, återge vår INTERNA trosbekännelse, sådan den kan utläsas av digra teologiska avhandlingar och andra mera praktiska åtgärder:

"Vi tror att denna interna trosbekännelse bör undanhållas allmänheten. Vi tror icke på Gud Fader såsom skapare av himmel och jord. Vi tror att Jesus, som brukar kallas Kristus, Guds Son, är avlad av Josef, och född av Maria. Vi tror att denne Jesus är pinad under Pontius Pilatus, död och begravnen. Vi tror att man på ett symboliskt sätt kan tala om Jesus såsom andligen uppståndnen från de döda. Eljest tror vi att man bör tala tyst om det eviga livet. Vi tror icke på under, varför man bör undvika att tala om dessa. Vi tror att det inte kan föreligga någon motsättning mellan "tro" och vetande, då vetenskapen endast sysslar med det mätbara, och "tron" endast med det omätbara, alltså det rent "religiösa". Därför tror vi att Kyrkan och "tron" kan bestå lika bra utan gudsbevis, ja, till och med utan Gud. Vi tror på den religiösa andan i en Allmännerlig Kyrka, motiverad av samhällets bästa, människors moraliska och religiösa behov, uppehållen på det allmännas bekostnad av ett väslavlönat prästerskap. Vi tror på en aktiv lekmanverksamhet inom Kyrkan, dirigerad av oss präster. Vi tror att vi bör predika som om vi trodde på allas lika människovärde, rättfärdighet och fred på jorden. Vi tror på praktfullare kyrkor och en liturgi, full av mänskliga stämningsvärden, som ges en religiös utformning. Vi tror på det som vi kallar dop, konfirmation, nattvard, kyrklig vigsel och begravning, såsom lämpliga medel att föra folk till kyrkan, att med henne förenas i skenbart religiöst liv.

Vi tror att Bibel fattad enligt sin egentliga innebörd är en av världens farligaste böcker för oss och för Kyrkan, men att den genom vår OMTOLKNING rent av kan anpassas både till Marx' "Kapitalet" och Maos "Lilla röda", varför vi högtidligen

skall förklara, att fattad på vårt upplysta sätt, är den Guds ord. På så sätt kan vi vinna både Öst och Väst för vår sak. Vi tror att den kristna etiken inte bör tagas alltför bokstavligt, åtminstone inte — av oss själva. Vi tror på en psykologisk förnyelse, som återför folket till våra kyrkor. Denna förnyelse, som vi kan kalla "andlig väckelse", bör ledas av oss präster, utbildade vid teologiska fakulteter, ledda av agnostiska professorer, tillsatta av ateistiska regeringar, på demokratiskt sätt valda av det gudlösa folket, som vi räknar till våra församlingar, eftersom de genom dopet är upptagna i dessa. På det viset tror vi att kyrkan får den rätta "folkväckelsen", som vi längtar efter. Vi tror att alla religiösa samfund i hela världen, som är av samma ande som vi, skall förenas genom Kyrkornas Världsråd, och samlas i den ena universella Kyrkan, ledd av påven i Rom, såsom allas vår rätte Helige Fader, i stället för Kristus. Vi tror att Kyrkan på detta sätt skall återfå sin obestridda maktställning över hela världen och kunna råda över liv och död till att förgöra alla hennes motståndare och kättare. Vi tror att den Helige Fadern skall hålla sin hand över Kyrkan, ock, såsom Hans sed är, i sin Helighet och Visdom bekämpa allt katteri, och därför bannlysa och låta på bål bränna den fördömde kättare, som OFFENTLIGGÖR denna vår interna trosbekännelse, därest denne kättare och motståndare icke med övertalning, list, hot eller våld kan förmås att offentligen återkalla sin skrivelse, som icke är auktoriserad av Den Heliga Stolen.

Därom åkalla vi alla helgon!
Amen."

Midnattsropet nr 16

□ Det här numret av Midnattsropet är lite speciellt. Det beror på den intervju vi har gjort med Artur Lindfors från Boliden. Redan under kriget blev han gripen av den kristna jämlikhetstanken och började praktisera den. I vårt samtal snuddade han vid en tanke, som egentligen är väldigt intressant, nämligen att vi även borde ha produktionsmedlen gemensamma. Den tanken skall vi utveckla vidare i kommande

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med ett 16-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Björn Blåhammar, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—, Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 1236, 161 12 Bromma
Tel. 08/80 29 35
Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELLUND, församlingshem

Missionsvägen 24, Bromma
Postadress: Box 1236
161 12 Bromma
Tel. (växel) 08/80 29 35

GAMLA BRO, servering, vandrarhem

KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...

Tel. 08/20 92 96
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen/Egnellska
Stockholm 1974

nummer. Artur Lindfors har även bidragit med en artikel själv, och den kan vi läsa här ovan.

Referatet av Arne Imsens bibelstudium i Malmköping finns på ledarsidan. Det bör vi läsa inte bara en gång utan flera. För övrigt finns av honom även en predikan på sid 6—7: Skalet måste krossas!

Vi återkommer!

Gustaf Jillker

Om kornet ligger på logen tillsammans med millioner andra korn, är det dock ett ensamt korn, så länge det ligger kvar. Skall skalet besegras och kornets inneboende liv fortplantas, måste det kastas ut på fältet, myllas ner och försvinna i jorden.

Text: Joh. 12

Det är inte så lätt att beskriva scenerna i det kapitel vi gått ut ifrån. Uttrycken blir enkla och billiga, när man skall försöka att beskriva det Jesus gör. Men om man säger att det måste ha varit en kolossal dramatisk situation, kanske vi förstår något. Det var så att luften dallrade. Lasarus hade stått upp ifrån de döda, vilket väckt förundran överallt i trakterna omkring Betanias. Budet hade gått vida omkring och människorna hade samlats i skaror för att höra Jesus. Det sades också, att många judar trodde på Jesus för Lasarus' skull.

Denna förunderliga väckelse provocerade också fram fienderna på ett speciellt sätt. Det heter att översteprästerna beslöt att döda Jesus, och de ville göra det för Lasarus' skull. Det var med andra ord två fronter, som kolliderade med varandra, å ena sidan de religiösa auktoriteterna med översteprästerna i spetsen och å andra sidan folket. Översteprästerna ville döda Jesus för Lasarus' skull, men när de inte vågade för folkets skull, ville de döda Lasarus, därför att för hans skull gick många judar bort och trodde på Jesus.

Efter det att Jesus hade uppväckt Lasarus, befallde han ett par av sina lärjungar att hämta åt sig en åsna för att de skulle kunna bege sig upp till Jerusalem. Folket fick höra vart han var på väg, skyndade sig ut, hämtade palmkvistar och begav sig iväg för att möta honom. Då de fick syn på Jesus ropade de: "Hosianna! Välsignad vare han som kommer i Herrens namn, han som är Israels konung." Då påminde Jesus om det ord i Gamla Testamentet som förebådade konungen. "Frukta icke, du dotter Sion. Se, din Konung kommer, sittande på en åsninnas fåle." Både vad Jesus sade och vad han gjorde skapade dramatik. Så gick diskussionens vågor höga, och människor gav honom sitt vittnesbörd.

Jesus fångade judarnas intresse fullständigt. De var hänfödda, gripna och gav uttryck för det på ett mycket märkligt sätt. De ropade ut sitt "Hosianna, Davids Son". Även bland rådsherrarna var det många som trodde på honom, men de var anonyma lärjungar, för de vågade inte ta lärjungaskapets konsekvenser.

Jesus gjorde inbrytningar i praktiskt alla sammanhang. Överallt där det rörde sig människor, var namnet Jesus på deras läppar. Man samtalade och diskuterade. Man lyssnade för att få veta vad han

hade gjort, och man undrade om denne möjligen kunde vara Messias, nationens befriare. Man skulle kunna tala om att det var väckelse, inte väckelse på djupet, men dock en väckelse. Det var en religiös rörelse, ja till och med en messiasrörelse, som fångade upp skarorna i tillbedjan och lovsång, icke en djupare tillbedjan, men dock en tillbedjan. Det var rörelse, och den berörde alla skikt. Den följdes av under och tecken, tillbedjan och lovsång och den hade stor tillslutning. "Hela världen löper ju efter honom", sades det.

Jag förmodar att hade vi levt vid den tidpunkten och varit där, hade vi säkerligen varit med i den skaran, som ropade "Hosianna, Davids Son", därför att på samma sätt som de här människorna fascinerades utav Jesus, så skulle vi ha gripits av honom.

Vi vill se Jesus!

Så får vi veta att i den här väldiga folkskaran fanns det även några greker. Vi kan kalla dem proselyter. De hade övergått till judendomen, men hade förmodligen blivit besvikna. De mötte ritualer och ceremonier men saknade livet och kraften. Nu hade de rest upp till Jerusalem för att tillbedja under högtiden. De var aningslösa, oskuldsfulla och fria ifrån spekulationer men ägde en djup längtan efter äkta andliga upplevelser. De hade naturligtvis hört talas om Jesus, men de reagerade helt annorlunda än vad judarna gjorde. De gick till Filippus, som var från Betsaida i Galliléen och bad honom och sade: "Herre, vi skulle vilja se Jesus."

Säkerligen låg det en väldig djup längtan bakom denna bön: "Vi skulle vilja se den man som väckte upp Lasarus, den man som gjort sådana under och tecken och som skakat hela den judiska nationen. Vi skulle vilja se honom som blivit ett sådant föremål för massornas tillbedjan och lovsång. Vi skulle vilja se den nya rörelsens ledare och tala med honom."

Då svarade Jesus dem och sade: "Stunden är kommen, att Människosonen skall förhärligas." Hade inte den stunden kommit tidigare? Hade inte Människosonen blivit förhärligad i de under och tecken som hade blivit utförda, när Lasarus uppväcktes eller då skarorna utbrast: "Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn, han som är Israels konung".

Nej, Jesus skulle inte förhärligas genom

att sjuka blev botade eller genom att döda blev uppväckta. Han skulle heller inte förhärligas på det sättet att massornas behov utav födoämnen tillgodosågs eller därigenom att vatten förvandlades till vin. Ändock så skulle han förhärligas, men på ett nytt och annat sätt. Under och tecken och manifestationer av fädernas tro hade redan tidigare skett i den här nationens liv till Guds namns förhärligande.

I Joh. 12:24 står det: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Om icke vetekornet faller i jorden och dör, så förbliver det ett ensamt korn; men om det dör, så bär det mycken frukt."

Jesus skulle förhärligas genom sin död. Han anvisade därigenom en princip och en väg för sig själv men också för alla sina lärjungar.

Det finns skaror av lärjungar som når fram till periferiska upplevelser omkring Jesus, men de har inte delaktighet i honom själv. De står främmande för processen: död, uppståndelse. De har periferiska upplevelser, som i och för sig kan vara underbara, och de har genom dessa periferiska upplevelser kommit till tro på Gud.

När jag talar om periferiska upplevelser, så menar jag icke i första hand upplevelser som är utanför den kristna trons område. Många har redan haft mäktiga upplevelser av under och gudsingripande och har redan varit i beröring med Jesu frälsande nåd och kraft. Nej, vad jag talar om är att många saknar erfarenhet av en djupdimension i gemenskapen med Jesus Kristus, och därför så har deras kristendom blivit ytlig och förflackad.

Hänvisade till sin död

Tänk att av allt vad de greker som kom till Jesus sett och upplevt, så var det trots allt bara periferiska erfarenheter. Då de sade: "Herre, vi skulle vilja se Jesus", så hänvisade Jesus icke till sina gärningar och icke heller till sin person. Han hänvisade till döden. Vill vi lära känna Jesus, räcker det icke bara att komma i beröring med hans under och tecken. Då måste vi delaktiggöras med honom i hans död.

Det är den här djupa längtan, som vi såsom kristna har, därför att vi upptäcker ganska snart, att oberoende av hur många erfarenheter vi har gjort i gemenskapen med honom, så upplever vi att det ständigt återstår någonting. Fast vi har varit frälsta i många år så känner vi: "O, Herre, det är

Åste krossas!

Predikan av Arne Imsen

någonting som saknas, jag behöver mer utav dig." Det är det Paulus ger uttryck för, då han skriver i Fil. 3:7—11.

"Men allt som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat som en förlust. Ja, jag räknar i sanning allt som en förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty det är för hans skull, som jag har gått förlustig alltsammans och nu räknar det såsom avskräde, på det att jag må vinna Kristus och bliva funnen i honom, icke med min egen rättfärdighet, den som kommer av lag, utan med den rättfärdighet, som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten av Gud på grund av tron."

Vad är då den här periferiska kunskapen om Jesus är värd. Den är värd en stormande applåd eller ett bifall och sedan knappast något mer. Den som ropar "Hosianna" idag ropar nämligen "korsfäst" i morgon. Vi läser i Joh. 12:37: "Men fastän han hade gjort så många tecken inför dem, trodde de icke honom."

Man skulle ju kunna tänka sig att hela nationen var öppen för Jesus och redo att ta emot honom. När man applåderade honom, var det dock inte fråga om någon överlåtelse åt Gud, därför att när Jesus började undervisa om frälsningens väg, började man genast sätta frågetecken. "Då svarade folket honom: 'Vi hava hört lagen, att Messias skall stanna kvar för alltid. Huru kan du då säga, att Människosonen måste bliva upphöjd? Vad är väl detta för en Människoson?' " v. 34.

Vad var deras tillbedjan värd? Knappast någonting, en tillfällig känsla, en spontan applåd, men den tog sig aldrig uttryck i lärjungaskapets sanna efterföljelse. Dagar nalkades då det blev trångt på Mästarens väg, ja kolossalt trångt. Då blev det fruktansvärt impopulärt att vara Jesu lärjunge. Inte heller lärjungarnas beaktelse var vid den här tidpunkten värd så värst mycket, ty en utav dem trädde fram, då massorna hade lämnat Jesus och sade: "Herre, om alla andra övergiver dig, så skall jag icke övergiva dig." Men Jesus förklarade: "Hanan skall icke gala tre gånger, (d.v.s. natt skall icke bli dag) förrän du tre gånger har förnekat mig."

Det är en sak att under massornas bifall förklara: "Jesus jag vill följa dig." Det är en sak, att sedan man sett hans under och tecken ge sitt bifall åt hans verk. Det är en

sak att med mobilisering av några slags själskrafter, kanske sitt medlidande, sin solidaritet, sina känslor eller med någonting annat förklara Jesus sin absoluta trohet. Men kom ihåg, att det finns inga själskrafter, som räcker till för att vi skall orka följa Jesus på hans väg. Rätt vad det är, så står korset där mitt i vår väg. Det står där, och då upptäcker vi: "O, Herre, vi fruktar för detta kors."

Då är det sannerligen inga ljuvliga känslor längre. Då finns inga yttre hjälpmedel, inga applåder eller bifall ifrån människor, som kan hjälpa oss. Vi har knappt några inre krafter för att följa Jesus. Nej, det räcker heller icke med våra egna tillgångar. Det måste någonting annat till.

Skalfrälsta

Vi läser v. 25, där det enligt grundtexten står: "Den som älskar sin själ, han skall mista den, men den som hatar sin själ i denna världen, han skall behålla den och skall få evigt liv".

Nu vill jag ställa frågan till oss. Hur känner vi Jesus? Har vi sett honom, har vi mött honom och har vi följt honom? Om så är, vill Gud att det inneboende livet skall fortplantas genom oss. Vi vill det också, och vi har försökt det, men när vi har försökt, har det visat sig, att det funnits någonting som hindrat oss. Vad kan det vara? Det beror på det skal, som vi omgett oss med. Världen vill se Jesus i dig och mig, men som regel möter de ett skal, därför att så många utav oss är skalfrälsta men knappast kärnfrälsta.

Det heter: "Den som älskar sin själ." Det uttrycket innefattar skalet, den yttre människan. Vi kan äga allt vad en människa kan vara utrustad med av talanger, bildning och rika själsgåvor. Men vad hjälper det. Vi kan icke förhålliga Jesus med vår talang, med våra talgåvor, sånggåvor eller med någonting i vår känsla. Inte ens om vi gråter av medlidande för att vi vill hjälpa någon, så lyckas vi. Människorna får bara lära känna dig och mig genom yt-skiktet i vårt väsen. I stället för att lära känna Jesus Kristus genom vår ande, så lär de känna dig och mig genom vår själ.

Då människorna kommer är de okunniga, aningslösa och oskuldsfulla. De har varken terminologin, traditionen eller er-

farenheten att finna stöd genom. De kommer med denna aningslösa längtan efter att få se Jesus, och så möter de skalet. De möter kyrkan, huset och talangfulla människor, bildade och till synes goda människor, fromma, vänliga och artiga. De möter sjungande och bedjande människor, men ändå så är det bara fråga om yt-skikt och skalreligion.

Hur skall människor då se Jesus? Jesus har sagt att det finns en väg, och det är den här vägen: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Om icke vetekornet faller i jorden och dör, så förbliver det ett ensamt korn; men om det dör, så bär det mycken frukt."

Om kornet ligger i en bunge på logen tillsammans med millioner andra korn, så är det dock ett ensamt korn, så länge det ligger kvar. Det kommer inte att kunna ge liv åt någonting. Skall kornats inneboende liv fortplantas, måste det myllas ner i jorden. Då måste det ut ur bungen och bort från den ytliga gemenskapen. Det måste kastas ut på fältet och försvinna ner i jorden. Det finns ingen annan väg om skalet skall besegras.

Här har vi själva hemligheten. I det ögonblick vi säger: "Fader, nu är stunden kommen för mig. Nu är jag redo att överlämna mig åt dig". I det ögonblicket den beaktelsen blir mer än ord och det blir en överlåtelse åt Gud, då får vi vara med om, att Gud tar hand om oss och leder oss in i en sådan situation, att vi upplever forkrosselse i vårt väsen.

Dödens princip

"Den som älskar sitt liv, han mister det, men den som hatar sitt liv i denna världen, han skall behålla det och skall ha evigt liv. Om någon vill tjäna mig, så följ han mig; och där jag är, där skall också min tjänare få vara. Om någon tjänar mig, så skall min Fader ära honom. —

Nu är min själ i ångest; vad skall jag väl säga? Fader, fräls mig undan denna stund. Dock, just därför har jag kommit till denna stund."

Nog sannerligen upplever vi fruktan och bävan inför denna process. Frågan är: skall vi bli ett ensamt korn, som lever för sig själv till behag, eller skall vi dö och fortplanta det som Gud givit oss?

Denna dödens princip är ingenting som

forts. sid. 12

Korset på Golgata

Förbannelsens kors, hatets kors, Satans kors blev på Golgata Jesu Kristi kors. Det är därför jag älskar det! För mig kan korset aldrig mer bli Satans kors. Det är Jesu Kristi segertecken.

Så skriver Mats Jansson, Karlstad, med anledning av en artikel i *Midnattsropet*. Det har kommit in ytterligare genmäle till artikeln, och vi kommer därför inte att lämna detta ämne, förrän vi fått det ytterligare belyst.

I *Midnattsropet* nr 14 fanns en artikel av W. Håkansson "Förenade under förbannelsens symbol" och i den ett avsnitt, som jag reagerade mycket starkt emot. Där stod bl. a.: "Förbannelsens trä, djävulens tortyrredskap, har Satan genom sin demoniska list så förhärlikt, att det blivit ett kyrkornas 'heliga kors'. Man t. o. m. sjunger: 'Jag älskar det heliga kors'."

Här snuddar vi vid något oerhört väsentligt, själva grunden för vår frälsning. Paulus skriver: "Talet om korset är visserligen en dårskap för dem som går förlorade, men för oss som bliva frälsta är det en Guds kraft." (1 Kor. 1:18). Se också t. ex. Fil. 3:18, Gal. 6:14, 1 Kor. 1:17, 23, 2:2!

Visst var korset Satans pinoredskap, hans triumftecken och segervapen — men Jesus vann sin överväldigande seger just på Golgata kors, vred vapnet ur Satans händer och vände det rakt mot fienden själv. För Satan var korset tecknet på hatets och gudsfiendlighetens absoluta triumf — han hade nått ända dithän, att mänskligheten i blint hat och upproriskhet hade korsfäst Guds egen Son, när han kom för att ge dem Guds kärlek. "De skola väl hava försyn för min son" (Matt. 21:37) — Ack nej: "Denne är arvingen, kom låt oss dräpa honom!" "Bort med honom! Bort med honom! Korsfäst honom!" Vilken

Satans triumf!

Men Guds plan var högre. Utan att veta det tillhandahöll Satan själv i just det ögonblicket det vapen, som skulle besegra honom. Just i vad han trodde var sin triumfs ögonblick, led han sitt avgörande nederlag. "Det är fullbordat!" Det var på Golgata kors Satan förlorade sin rätt till den fallna mänskligheten. Det var där hans anklagelser miste sin udd. Det var där syndens makt blev bruten och Guds kärlek firade sin överväldigande triumf: "... och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset. Därför har Gud upphöjt honom över allting." (Fil. 2:8—9) Läs 1 Petr. 2:24! Förbannelsens kors, hatets kors, Satans kors blev på Golgata Jesu Kristi kors. Det är därför jag älskar det!

För mig kan korset aldrig mer bli Satans kors. Det är Jesu Kristi segertecken. När Satans och hela mänsklighetens samlade hat och hån vällde emot Honom på korset, sade han: "Fader, förlåt dem!" I det ögonblicket segrade kärleken slutgiltigt över hatet, våldet och mörkret.

Och om mänsklighetens rebelliskhet mot Gud nådde sin kulmen på Golgata, så nådde också Jesus Kristi ställföreträdande lydnad där sin kulmen. Där mötte han den yttersta frestelsen: "Hjälp dig nu själv, om du är Guds Son, och stig ned från korset!"

Han stige nu ned från korset, så viljavitro på honom. Han har satt sin förtröstan på Gud, må nu han frälsa honom, om han har behag till honom; han har ju sagt: 'Jag är Guds Son.' (Matt. 27:40, 42—43) Där fick han t. o. m. känna på att bli absolut övergiven av Gud, när hela mänsklighetens synd vilade på honom: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Ändå blev han "lydig intill döden". Inte ett ögonblick vacklade han. Inte en tanke av hat och bitterhet tänkte han. Inte ett uns av de giftiga tvivelstankarna, som människorna ropade mot honom, släppte han in i sitt rena sinne. Han ödmjukade sig fullständigt intill döden. Så fick inte heller Satan någon som helst hållhake på Jesus Kristus. "I mig finnes intet som hör honom till." (Joh. 14:30). Därför var det inte "möjligt att han skulle kunna behållas av döden" (Apg. 2:24), ty synden och döden hade ingen som helst in-teckning i honom. Hans seger var fullkomlig, så fullkomlig, att den räcker till för oss alla genom alla tider! Halleluja! Det är detta jag minns, när jag tänker på Golgata kors — Satans plan med korset är för länge sedan tillintetgjord och glömd, själva "förbannelsens trä" har Jesu Kristi segervinnande kärlek använt till välsignelse för var och en som tror. (Gal. 3:13—14)

PROVPRENUMERERA

på *Midnattsropet*
5 nr för 5 kr

Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma

Jag utnyttjar ert specialerbjudande och prenumererar på 5 nr för 5 kr. (Betalar när inb.-kortet kommer.)

Namn
Bostad
Postnr, adr.
Tel. /

Mat för andliga barn

Är tiden inne snart för vildjurets märke?

□ De första decennierna in på det här århundradet är rik på märkliga publikationer. För ett tag sedan föll mina ögon på ett litet häfte av Erik R. Lundin, utgivet 1929 med namnet "Vildjurets märke". Just när jag öppnade boken och läste titeln, så stannade jag till. Döm om min förvåning, när jag alldeles mitt under texten fick se ett märke, som när jag tänkte efter, faktiskt var och varannan människa idag går och bär på. Det finns på varenda konsumbutik i det här landet och på varenda kasse, som man får med sig därifrån och hem.

Saken tycktes mig ännu mer intressant, när jag erinrade mig, att de gamla pingstvännerna från allra första början såg med ytterlig skepsis på konsumbodarna och t.o.m. vägrade att handla i dem. Man menade helt enkelt att de var förebud till Antikrist.

När Erik R. Lundin gav ut sin bok på eget förlag 1929, hade märket uppenbarligen endast en layoutmässig funktion på försättsbladet. Han kunde ju rimligen inte veta, att Konsum i slutet på 60-talet skulle bestämma sig för att använda just det märket som symbol. Eller var det bara en tillfällighet, att det blev så?

I varje fall sägs det i förordet, att författaren icke haft för avsikt att fastslå, vad som kommer att utgöra "vildjurets märke", eller var man skall finna det.

Vi å vår sida tar heller ingen ställning. Vi önskar dock ge våra läsare ett litet prov på bokens innehåll, och det utan några ytterligare kommentarer. Det lilla stycket torde tala mera för sig självt med dagens märkesflora i åminne.

Gustaf

Ur boken Vildjurets märke av Erik R. Lundin

"Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälär, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vildjurets namn eller dess namns tal."

Upp. 13:16—17.

Att detta märke ej kommer att bli avskräckande för människorna, kan man förstå, ty det skall bäras på pannan eller på handen. Att det sedan *måste* visas fram vid olika tillfällen är säkert.

"Både små och stora, rika och fattiga, fria och trälär", komma att låta giva sig vildjurets märke, säger ovanstående bi-

belord. Man häpnar idag över, huru genomgående det är med märken av olika slag. Märken och legitimationskort äro ytterst vanliga bland både små och stora, rika och fattiga, "fria och trälär". Människorna klassificeras i olika skolor och korporationer, föreningar och sammanslutningar. Människorna hålla på att öva sig i att bära märken.

Vi må vara övertygade om att det icke på det slutliga märket kommer att stå: "Vildjurets märke". Nej, det kommer helt visst "såsom en snara", över jordens alla inbyggare. Alldeles säkert skall det bringa sina bärare någon fördel i ekonomiska ting. Kungligt och stort skall det säkert bliva att bära det.

"Och då I nu ären nyfödda barn, så längten efter att få den andliga oförfalskade mjölken, på det att I genom den mån växa upp till frälsning." 1 Petr. 2:3.

Vi lever i en tid, då mammorna inte längre behöver ge sina små barn modersmjölk, eftersom det i alla matvaruaffärer finns att köpa pulver i stora förpackningar.

Man kan säga, att i den andliga världen är det likadant. Man ger nyfödda andliga barn ersättningar, som är så lika, att de nästan smakar som den andliga oförfalskade mjölken. Man talar t.ex. om ekumenik och kärlek men gör det på ett sådant sätt, att sanningen gått förlorad.

Vad vi behöver höra är sanningen. Vi måste gå utanför lägret och bära hans smälek. Att ta emot sanningen innebär att vi måste räkna med att börja vandra på lidandesvägen. Men då kommer också härlighetens Ande, Guds Ande, att vila över oss, och människorna kommer att se Kristus i oss. Då kommer vi också att kunna lösa människorna från de band, som de är bundna i.

Idag manar läkarna, att mammorna skall ge sina barn modersmjölk, därför att det är det nyttigaste och bästa av allting.

Vad maranatafolket på det andliga området likaså skulle göra, är att ge människorna den andliga oförfalskade mjölken, dvs. Guds rena, sanna, nyttiga och hälsosamma Ord.

Gud välsigne dig min älskade vän och drick av denna andliga oförfalskade mjölk, väx upp till frälsning, bli stark och må gott i Jesu namn!

Maranatahälsningar
Ulf Kulborg
GÖTEBORG

Världen idag

Betydelsefull

□ Denna kongress kan komma att bli den mest betydelsefulla, inte bara i vårt århundrade utan i hela den kristna historien, sade Billy Graham i sitt öppningstal vid den stora evangelisationskongressen i Lausanne 74. Fastän Billy Graham förnekade att Lausanne 74 tillkommit som ett alternativ till Kyrkornas Världsråd, gick Billy Graham till hård attack mot KV:s tolkning av missionsbegreppet som ett samhällsprogram. Världssamfundens lösning finns i själva evangeliet, framhöll Billy Graham.

Vi får dock inte utelämnat det sociala och politiska ansvaret, förklarade en annan talare dr John W. Stott. Vi må be Gud kalla många fler till att ge sig själva åt uppgifter i samhället som t. ex. i politik, ekonomi, sociologi, rasrelationer, förebyggande medicin och utveckling på de många skilda områdena för Kristus, sade han.

Ny epok

□ Den rumänska baptismen har gått in i en ny epok, läser vi. Samfundet har nu börjat bli så stort att myndigheterna synbarligen även börjat ta hänsyn till det. Ett antal kyrkor som stängdes 1961 har åter öppnats och gudstjänster har börjat hållas även andra dagar än söndagar.

Väckelse

□ Den nationalistiska väckelsen i Sovjet har till myndigheterna mindre förtjusning även visat sig innebära en religiös väckelse. Till det nationella arvet hör nämligen också gamla kyrkobyggnader, ikoner och religiösa ceremonier.

Profillöst

□ Dagens frikyrkoledare är inte av den apologetiska och ideologiska typen och det finns knappast någon som "driver" idén om den fria församlingen och den fria kyrkan, åtminstone inte så att det tänder skarorna och skapar en inre samling kring frikyrkligheten som idé, skriver Missionsbanerets ledarskribent och efterlyser en frikyrklig profilering.

Maranatha!

□ Jesusrörelsen på amerikanska västkusten (speciellt i Los Angeles) har börjat ändra sitt hälsningsord, "en väg till Gud är lika med Jesus", skriver Ylva Eggehorn från Amerika i Expressen, och vi fortsätter att citera. "Maranatha", säger man nu i stället allt oftare till varandra, och det betyder "Jesus kommer". Budskapet man sprider om att Jesus är på väg tillbaka för att döma världen och förlåta den, krossa det som är falskt och fel och upprätta en ny himmel och en ny jord där rättfärdighet råder.

Reklamrösternas gälla hurtfriskhet överröstas sakta men säkert av detta budskap som inte bara gäller individen utan också hela samhället. Maranatha. Jesus kommer! Hans förlåtelse är evigt liv.

Fredstecknet

□ Fredstecknet — antikärnvapensymbolen — kommer att förbjudas i alla yrkes- och affärssammanhang i Sydafrika. Symbolen betecknades i ett uttalande av ledaren för den reformerta kyrkan i Sydafrika som "önd och antikristlig". J D Vorster, som är ledare för kyrkan, förklarar i en intervju att Bertrand Russel, "kommunist och ateist", använde tecknet i sin kampanj mot atombomben.

— Som lärd visste han att tecknet användes av kommunisterna och att det var antikristligt. Unga människor använder det ovetande om detta, säger Vorster.

Tecknet användes för första gången under kejsar Neros tid i Rom, enligt anteckningar av patriarken Nestorius Syriern. Det togs upp utav Titus, då han 70 e.Kr. tågade mot Jerusalem för att krossa den judiska staten. På alla romerska härars standar tecknade sig det brutna korset. Under medeltiden var symbolen känd i de ockulta kretsarna som en del i kulten av det onda.

Radikalt

□ Annons i Sala Allehanda: "SMU. Torsdag 19.00. Volleybollmatch mellan pingstungdomarna och SMU-arna. Sofielund."

Vad är det för radikala mötesformer man börjat använda i Sala?

Pingstarvet

□ De äldre väntar sig att ungdomen skall vara trogen det arv man fått att förvalta inom pingströrelsen, sades det under Lapplandsveckan. Men vi behöver inte vara trogna pingstväckelsen. Gå åstad dit Anden leder, sades det vidare.

Teknisk fråga

□ Per Östlin i Dagen: "Huruvida KDS är berättigat eller inte är en praktisk och teknisk fråga som det är poänglöst att diskutera teologiskt. Den enda adekvata frågeställningen när det gäller KDS' existensberättigande är om partiet ger tillräckligt politiskt utbyte. Och det kan bara partiets medlemmar och väljare avgöra."

Det är det som inom filosofin kallas för att vara pragmatisk. Rättesnöret är inte sanning utan nytta och framgång.

Farligt

□ Gunnar Hillerdal i Vår Kyrka ropar på djävulsfilmen: "För min del vill jag sluta med en utmaning — och den riktar jag till alla svenska förkunnare. Det är farligt i tider, då vidskepelse breder ut sig, att predika om en levande djävul."

Medicinmän

□ Medicinmän anses nu vara det enda som skulle kunna hjälpa Grönlands eskimåer att bli kvitt sina problem. Det har nämligen visat sig att eskimåerna inte reagerar positivt på moderna metoder vid behandlingen av deras psykiska och sociala kriser. Många sjukdomar, alkoholism, kriminalitet, barnmisshandel, självmord och mord har blivit vanligt i alltmer skrämmande grad. Missförhållandena anses bero på kulturshocken.

Fyra män

□ Fyra män beväpnade med sprayfärg och påkar överföll Jesusfolket i Göteborg för deras kamp emot porraffärerna. För att visa sin kärlek bakade ungdomarna en chokladtårta till ägaren av porrklubben.

Sydafrika

□ Flera kyrkor i Sydafrika har hotat lämna Kyrkornas Världsråd för dess kamp emot apartheidregimen i Sydafrika.

Enade

□ De kristna kyrkorna i den muhammedanska världen har efter tio års överläggningar gått samman i ett gemensamt råd. Bland medlemskyrkorna finns de grekisk-ortodoxa patriarkaten i Antiokia, Jerusalem och Alexandria, koptiska kyrkan i Egypten och metodistkyrkan i Nordafrika.

Kärvare

□ Det är kärvare att få folk att ta emot tidningar nu, säger några evangelister i Trons Segrar efter erfarenheter från sommarens kampanjer. Det är en uppsjö av rörelser som delar ut flygblad och liknande. Folk tröttnar och tackar nej. Men dom som lyssnade till vår sång och hörde våra vittnesbörd, de tog emot tidningarna också, sade man.

Kontakter

□ Egyptens president Anwar Sadat har i ett budskap till Frankrikes president yrkat på närmare kontakter mellan Egypten och Frankrike och övriga EG-länder.

Till sist

□ Till sist måste vi även notera en artikel i Dagens Nyheter, där en skribent i motsats till alla andra gjort den häpnadsväckande upptäckten att världen i alla fall blir bättre.

Vad är synd?

”Säll är den . . . vilkens synd är överskyld.” Både det hebreiska och det grekiska ordet för synd betyder att förfela sitt mål, att icke träffa den punkt, man syftat på. Det innebär att komma till korta, att gå vid sidan om den för oss bästa vägen, att förfela vårt mål, vår uppgift och vår bestämmelse i livet. Detta är vad synden betyder. Den skadar oss, den leder oss vilse, den fördärvar vår väg. Den hindrar Gud från att fullfölja sina avsikter med oss, vilka Han skulle ha genomfört, om vi ej hade förhindrat dem. Överträdarens väg är hård. Den som syndar emot Gud tager skada till sin egen själ. Alla de, som hatar Honom, älskar döden.

Våra tillkortakommanden, försummelser och misslyckanden är i denna bemärkelse synd, och Gud ser av denna orsak med förbarmande på

syndaren, som icke kan skada Gud på Hans upphöjda tron utan endast skada sig själv. Mera hjärtgripande ord än dem vår Frälsare talade till Sackeus, gick väl aldrig över Hans läppar:

”Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat.” Denna människa, som du ringaktar, bortstöter och dömer, är helt enkelt förlorad, men Herren ser på denna själ såsom på en som tagit miste om vägen, kommit in på orätt spår, fördärvat det bästa i sitt liv och syftat mot ett orätt mål. Den förlorade människan, det förlorade fåret, den förlorade penningen, den förlorade sonen — detta är Guds djupaste tankar om synden: den förfelar målet, den utestänger från himmelen och saligheten och förvänder hela vårt väsen.

A.B. Simpson

Vandrarhemmet

behöver lakan och örngott!
Om det finns någon som har linnevaror liggandes oanvända eller f. ö. vill bidra, så skicka gärna! Adressen finns på sid. 5.

Skolstart!

Prenumerera på
MISSIONÄREN

För skolevangelister.

Pris 10:—/år

Adress:

Midnattsropet, Box 1236,
161 12 Bromma

ordet och vår tro

Synd till döds

Fråga: Jag har undrat över orden i Hebr. 6:4—6: ”Ty dem, till vilka ljuset en gång har kommit och som hava smakat den himmelska gåvan och blivit delaktiga av . . . det goda gudsordet och den tillkommande tidsålderns krafter, men som ändå hava avfallit — dem är det omöjligt att återföra till ny bättring, eftersom de på nytt korsfästa Guds Son åt sig och utsätta honom för bespottelse.”

Jag har varit narkoman, blev underbart frälst, döpt och döpt i den helige Ande men jag avföll ändå. Finns det ingen möjlighet att uppleva en ny bättring/omvändelse? Jag upplever nu att jag är frälst och har frid med Gud. Har jag eller bibelordet fel, eller betyder det något annat?

Kristen

Svar: För att kunna få sanna och rätta svar på bibelordet, måste man alltid ta reda på av vilken orsak brevet skrevs.

Hebréerbrevet är troligen skrivet omkring år 65 e.Kr. Mottagarna är församlingar, som till största delen bestod av judar. Orsaken till brevets uppkomst visar sig i att författaren drar upp skillnaderna mellan det gamla och det nya förbundet, mellan Mose och Kristus. Dessa judar hade upplevt Kristus i sina hjärtan, blivit döpta i vatten och i den helige Ande. Men eftersom åren gick, hade man fallit offer för en nygammal förkunnelse. Man hade skapat ett supplement till evangelium. Man tyckte att det inte räckte med nåden i Kristus, utan man ville även ha med Mose lag,

m.a.o. omskärnelsen för att kunna bli frälst.

Vi läser i Hebr. 13:9, 10, där det heter: ”Ty det är gott att bli styrkt i sitt hjärta genom nåd och icke genom offermåltider . . . och vi hava ett altare, från vilket de som göra tjänst vid tabernaklet icke hava rätt att få något att äta.”

Det betyder att man inte kan uppleva Kristi välsignelse genom att offra mängder av djur till försoning för synder, därför att offret för synder är redan givet.

Vad dessa män hade gjort var att de hade övergivit församlandet till Kristus (Hebr. 10:25) och därmed förkastat och icke accepterat den försoning, som Gud hade gett människan genom Jesus Kristus. Detta gjorde man mot bättre vetande, och man förhårdade därför sina hjärtan och hörde inte längre Andens maning.

Den människa däremot som p.g.a. svaghet faller men som känner sin synd får absolut uppleva Kristi nåds rikedom i sitt liv. Läs Hebr. 4:14—16!

GUNNO ANDERZON svarar på bibelfrågor. Välkommen med dina frågor till Ordet och vår tro, Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma 12.

Bibeln och Jehovas vittnen!

Jehovas Vittnen manipulerar med bibelns lära, menade Yngve Stenfelt i Sölvesborg och utmanade Sällskapet till strid. I en artikel i lokaltidningen pekade han på en del oklara punkter, varefter han helt sonika inbjöd varenda Vittne som vågade att komma och gå i svaromål.

□ Under en helg har Jehovas Vittnen haft ett större sammandrag i Sölvesborg, med ett motdrag från Maranata. Jehovas Vittnen med rötter inom adventismen, har utvecklats via sina ledare: Russell, Rutherford och nu sist Knorr, till en totalitär sekt av villfarelse. Man åberopar bibelordet men lösrycker bibelverserna ur sitt sammanhang, stryker över och lägger till allt enligt sin egen lära. Vad som blir kvar efter en sådan manipulation med bibeln blir en snedvriden lära där kristendomens grund-sanningar utmönstrats och ersatts med den mest härresande teori.

Russell sade på sin tid att om någon läst hans bok "Studier i skriften" i tio år men sedan lägger boken åt sidan och bara håller sig till bibeln, kommer han enligt erfarenhet att inom två år ha hamnat i mörker igen. Bibelordet får alltså vika för Jehovas Vittnens falska lära.

Sådana bibliska grund-sanningar som läran om treenigheten, Jesu uppståndelse samt Den helige Andes person förnekas. Frälsning kan man inte uppleva nu säger man, trots att bibeln klart påstår: "Ty av nåden ären I frälsta genom tro" (Ef 2:8). I stället har man fyllt sin lära med en mängd årtal.

Russell lärde att år 1874 återkom Jesus i osynlig gestalt. 1878 i april månad tog Kristus makten såsom konung. 1881 blev

skaran av de 144.000 fulltalig. 1914 tog hedningarnas tid slut och Guds rike upprättades. Rutherford gjorde en viss upprättelse i lärodjungeln och lade till ett par nya årtal. Enligt honom upprättades Guds rike osynligt i himlen 1914. År 1918 störtades Satan till jorden och 1925 började alltings återupprättelse med det stora jubelåret, då Abraham, Isak och Jakob m fl skulle uppväckas och regera synligt på jorden.

Man talade om en skördeperiod av 40 år vid 1914 och väntade därför 1954 det stora slaget vid Harmageddon. Då inget inträffade 1954 talade man om att Kristus rensade templet i tre och ett halvt år så man lade till den tiden, och fick "omkring" 1957 eller 1958. För sunt tänkande människor ter sig dessa årtal med sina ständiga ändringar närmast tragikomiska. Att någon kan tro på en lära som ständigt måste ändras är förvånansvärt. Ett exempel: mellan åren 1917 och 1928 vidtogs 148 ändringar rörande läro- och tolkningsfrågor.

Jehovas Vittnen: jag utmanar er i Jesu namn. Om någon vågar ta upp striden med mig är du välkommen till nedanstående adress.

Yngve Stenfelt
Maranataförsamlingen
Sölvesborg

uteslutande gällde Jesus. Den gällde alla lärjungar. Det är enda vägen för viljemänniskan, kraftmänniskan, maktmänniskan och känslomänniskan. En del måste få sina känslor stukade, andra sin vilja krossad, en tredje grupp sitt intellekt pulveriserat. Hur skall det ske? Det sker genom erfarenhet. Förmodligen sker det genom en plötslig erfarenhet, då Gud kommer och överrumplar oss och sparkar undan grunden, som vi står på. Så stupar vi. Det är det första som sker.

Gud behandlar oss ibland nästan bryskt. Vi tycker att vi är utsatta för hans tuktan på ett alldeles oerhört sätt. Men innan vi blir föremål för hans tuktan, så tar han oss bort ifrån alla säkra positioner, därför att den som är säker, lyssnar icke på honom. Han klarar sig själv. Först när vi har upplevt vår egen osäkerhet och otrygghet, då börjar vi lyssna på Gud.

Så väntar vi att han skall välsigna och hugsvala oss, men när han kommer så kommer han i stället med tuktan och tillrättavisning. Varför? Kännetecknet för att vi är föremål för hans äkta kärlek är att han agar oss, ty han agar var son han tar sig an.

Jag vet att det jag säger här är så impopulärt att det är nästan farligt att tala om det. Kristna vill inte höra det här och ibland inte maranatavänner heller. De blir rebelliska i sin ande, när de hör ett sådant tal. Men det kan inte hjälpas. Här är sanningen. Skall vi fortplanta gudomligt liv, måste skalet krossas.

Vi inser snart att skall vi tjäna Gud, så är det icke vår omgivning som är hindret. Det är varken församlingen eller vännerna. Hindret bor inom oss. Och om vi skall göra någonting så upptäcker vi, att vi ständigt använder felaktiga metoder och felaktigt uppträdande. Sådana är vi i vår natur. Men när ytskiktet är tillintetgjort och krossat, och vårt själsliv är dött, då flödar livet fram. Vi måste dock ner i jorden, ner i mörkret och bort ifrån alla uppiggande, stimulerande eller inspirerande effekter, som är mer eller mindre själiska och oäkta. Vi måste bort ifrån applåder, bort ifrån undren och tecknen, bort ifrån människorna, som den ena gången ger sitt bifall och den andra gången belackar. Så stänger vi portarna till vårt inre och vi sänks ner i mörkret. Men där mottager vi inte livet allena, där ger vi liv.

I början av det här kapitlet vi har läst i bibeln, möter vi kvinnan som kom till Jesus med sin nardusflaska. Hon kom med en dyrgrip, en importerad alabasterflaska, som inte gjorts i Israel och som sannoligen inte var någon stenkruka eller lerkruka. Alabasterflaskan hade ingen kork eller öppning. Den måste krossas för att innehållet skulle komma ut. Den flaskan var avsedd för ett enda tillfälle och en enda tjänst.

Maranataförsamlingen Stockholm

inbjuder till

FÖRSAMLINGSHÖGTID 19 okt

Bibelskolan börjar med invigning (prel.)
av NYA LOKALEN GAMLA BRO

VÄLKOMMEN.

När kvinnan kom till Jesus, gjorde hon någonting som blev föremål för smädelse och förakt. Hon var ingen religiös antikvitetsamlare, som många kristna är. De har massor av alabasterflaskor, och vi kan se det i församlingarna. Där sitter människorna med flaskorna obrutna, bildligt talat. De har ett dyrbart innehåll, men innehållet har aldrig fått komma fram. Skalet är okrossat och därför är det ingen väldoft.

Men kvinnan tog alabasterkrukan och krossade den. Hon kunde ha behållit flaskan, dyrgripen och sevärdheten, i sitt eget hem. Hon kunde behållit också innehållet för eget personligt bruk. Men hon tog dyrgripen och krossade den och lät nardussalvan flöda över Jesu huvud. Här finns hela hemligheten. Det är inte nog med att vi skall fortplanta liv. Vi skall också vara evangelii väldoft.

Vad beror det på att vi inte känner denna underbara doft mera ibland Guds folk? Jag har en känsla av att det är andra dofter man möter och märker. Skall den här doften som uttrycker konungslig härlighet, välsignelse och närvaro få sprida sig i huset, då måste skalet, som vi är så försiktiga med, krossas.

Det är vägen för oss allesammans. Skall livet fortplantas igenom oss, skall evangelii väldoft kunna spridas genom oss och skall vi kunna ge energi och näring för ljus och verksamhet, då måste något krossas i vårt väsen. Men då skall vi få vara med om, att Gud också förhållar sig i oss.

Till vem skulle vi gå?

Av Ulla Näsholm

Den helige Ande är en kraft som getts oss för att vi skall kunna bli vittnen för Jesus.

"Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen, både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien, och sedan intill jordens ända." App. 1:8.

Vi skall ledas vidare in i andliga upplevelser, få kraft att dra ut från allt som hindrar oss.

"Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor." Uppg. 18:4.

Dra ut från namnreligiositet och sken. Från ordfyrvärkerier och tomhet. Ut till honom utanför lägret.

"Låtom oss alltså gå ut till honom 'utanför lägret' och bära hans smälek." Hebr. 13:13.

För att ha någon betydelse måste andedopet leda någon vart. Det är ju inte främst frågan om känsloupplevelse, en form av andligt rus. Det måste leda oss vi-

dare in i Ordet. Ordet som är Kristus själv.

Skulle andedopet föra oss utanför vad Skriften säger, få oss att pruta av på bibelns sanningar, då är det något som är fel. Anden kan aldrig någonsin leda oss bort från vad Guds Ord säger.

"Ty Guds Ord är levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd, och tränger igenom, så att det åtskiljer själ och ande, märg och ben; och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar." Hebr. 4:12.

Ordet är som ett svärd som åtskiljer. Själ och ande, märg och ben. Det drar knivskarpa gränser. Skiljer människor åt.

Jesus talade om att äta hans kött och dricka hans blod.

— Det är ett hårt tal, sa man. Och drog sig undan. Bort från Jesus.

Lärjungarna stod kvar.

— Icke viljen väl också I gå bort, frågade Jesus.

— Till vem skulle vi gå? **Du har det eviga livets ord!**

GAMLA BRO — med evangelium i centrum

Gamla Brogatan 27 ① Centralen, Stockholm

förvandlat av ungdom som förvandlats genom evangelium

GAMLA BRO lever genom Guds Ande och kraft. Alltid evangelium i centrum. Alltid öppet för den som söker andlig hjälp. Jourtelefon: 235 230.

VÄCKELSEMÖTEN onsdag och lördag 19.30. Söndag 19.00.

BIBELSTUDIUM varje tisd. 19.30. Arne Imsen undervisar.

DROP IN-MÖTEN. I gatuplanet finns en lokal. Med dörren öppen mot gatan vittnar och sjunger, lovprisar och beder nyfärlsta ungdomar. Evangelium i gatuplan!

BÖNEMÖTEN. Vardagar 7.30 och 12.00.

KOM OCH LÄR KÄNNA VÅR JESUS!

● SERVERING

Trivsamma och rökfria lokaler mitt i city.

Hemlagade lunchrätter eller något från grillen.

Vacker festvåning för mindre sällskap — Sammanträdeslokaler —

Vandrarhem.
Ring för beställning!
Tel 235 230

Öppet vard. 9–23
Sönd. 12.30–23.00

Postgironr 44 10 05-6

● KLARA TONER

Rikt urval andlig litteratur
Biblar på många språk

Gitarrer, LP-skivor, Kassetter.

Öppet 9.30–18.00
Lörd. 9.30–14.00

Bandotek/läsrum

Lyssna till bibelstudier och väckelsemöten på kassett. Väckelselitteratur i läsrummet.

Öppet 9–23
Sönd. 12.30–23.00

Levande stenar

"Efter den Guds nåd, som blev mig given, lade jag grunden såsom en förfaren byggmästare, och en annan bygger nu vidare därpå. Men var och en må se till, huru han bygger därpå."

Paulus var en byggmästare och vägröjare och grundlade församlingen. Men när han for vidare, var han väldigt nogga med en sak; att det fanns människor med vilja att bygga vidare på den grund som var lagd, nämligen Kristus. 1 Kor 3:11.

Tyvärr är dock den vilja, som Paulus sökte, lika sällsynt som dyrbar. Varför? Jo, därför att priset för de flesta syns för högt. Man lever hellre för sig själv i syndig njutning och i frosseri än går den väg Jesus stakat ut.

"Och låten eder själva såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus, så att I bliven ett 'heligt prästerskap'." 1 Petr. 2:5.

I de nya hus som byggs idag finns inga stenar. Där är väggarna av betong, och husen är som en enda grå massa. En gemenskap som liknar det slaget vill vi inte ha. Gud vill ha levande stenar, där alla får tjäna varandra till uppbyggelse med det mått av tro och den gåva han har fått.

"De som så med tårar skola skörda med jubel. De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde; de komma åter med jubel och bära sina kärvar." Ps. 126:5—6.

Att vara med och bygga huset under storm och blåst, det är det få som vill. När

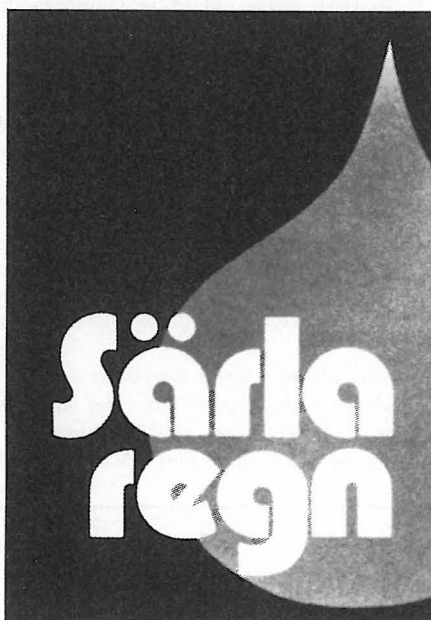
huset blivit något så när stort, och det drar ihop sig till taklagsfest, då vill man dock vara med.

Den som inte vill så med tårar kommer dock aldrig att få vara med om den verkliga glädjen. Den dag skall komma, när ar-

betarna får föra fram slutstenen med jubelrop. MARANATA!

*Fridshälsningar
Matz Emanuelsson
Göteborg*

Nu är den här!

Den omtyckta sångboken som gått ut i 40.000 ex. har varit slutsåld på förlaget. Den stora efterfrågan har nu besvarats med en fjärde upplaga. Samma kära Särilaregn med 150 maranatasånger.

Alla sånger försedda med rek. dur.!
Beställ omgående!

Sänd ex av
Särilaregn à 4:50 (inkl. moms)
Namn
Adress
Postadress
.....

KLARA TONER
Box 344
101 24 Stockholm
08/23 52 30

Midnattsropet — angelägnare än någonsin — prenumerera!

**Posta
redan
i dag**

Använd kupongen till höger. Betala när inbetalningskortet kommer.

Prenumerationspriset är:

Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 1:80:—. — Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet. Postgiro 57 16 20-4.

Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer
☐ År ny prenumerant ☐ kvartal 12:—
☐ halvår 23:—
☐ helår 45:—

Efternamn _____ Förnamn _____

c/o _____

Gata, Box, Postlåda etc. _____

Post-nr _____ Postanstalt _____

Frankeras ej
M. R. betalar
portot

Till
MIDNATTSROPET
Pren.avd.
Box 1236
161 12 Bromma 12

Svarsförsändelse
Konto nr 4745

Maranataförsamlingen Stockholm inbjuder till

Bibel- och arbetsskola på Gamla Bro 19/10–24/11

ROMARBREVET 8 FÖRSAMLINGEN OCH VÄRLDSSVÄLTEN EVANGELISATION I DATAÅLDERN ALLTING GEMENSAMT

— är några av de ämnen Arne Imsen studerat tillsammans med församlingen under det gångna året. Vi kommer säkerligen att dröja kvar inför något eller några av dem under de fem bibelskoleveckorna på Gamla Bro. Förutom studier kommer mycket av vår tid att ägnas åt praktisk evangelisation i Stockholms city.

Välkommen till Gamla Bro den 19/10 — 24/11! Men bered dig på:

- mycket arbete
- mycken bön
- intensivt studium.

Anmäl dig till bibelskolan

Skicka kupongen till: Bibelskolan, c/o Maranataförsamlingen, Box 344, 101 24 STOCKHOLM
Tel: 08/23 52 30

- ☐ Jag ämnar delta hela tiden
- ☐ Jag ämnar delta i bibelskolan tiden:

Namn:

Adress:

Postadress:

Telefon:

Till adressaten:

Är adressen felaktig;
meddela adressändring
till tidningen

Till postverket:

Vid obeställbarhet;
returnera godhetsfullt
tidningen till: Midnattsropet
Box 1236, 161 12 Bromma

Maranatabudskap *på* **KASSETT**

Församlingssång — bibelstudier — väckelsemöten —
inspelat på MRM/KASSETT

Nytt

Prenumerera på

MÅNADENS KASSETT

bibelstudier för enskilda och församlingar

SEPTEMBER/KASSETTEN

JAG SKALL GÖRA ER TILL MÄNNISKOFISKARE
Predikan av Arne Imsen

Nytt

Beställ prenumeration samt fullständig
förteckning på MRM:s KASSETT-program

MRM/KASSETT. Box 344
101 24 STOCKHOLM. 08/235 230